

ΕΤΟΣ 66ον

19 Αυγούστου 2018

ΑΡΙΘ. ΦΥΛ. 33 (3403)

ΠΟΙΟΣ ΜΠΟΡΕΙ ΝΑ ΣΩΘΕΙ;

Ένας παράξενος νεαρός

Ό αρκετά άσυνήθιστος νεαρός, πού πλησιάζει τόν Χριστό στή σημερινή εύαγγελική περικοπή, εΐναι κατ' αρχήν προφανές ότι δέν εΐχε πονηρή διάθεση. Δέν πΐηγε «πειράζων», όπως εκείνος ό νομικός καί κάποιοι Φαρισαΐοι. Ήταν ειλικρινής. Αυτό τεκμαΐρεται καί από τό ότι ακούγοντας τή τελική προτροπή του Χριστού «ἀπῆλθεν ἠυποούμενος». Ἀναζητοῦσε πραγματικά τή βασιλεία του Θεοῦ. Γι' αυτό καί ό εύαγγελιστής Μάρκος, «συμπληρώνει» τόν Ματθαΐο λέγοντας ότι «ἐμβλήψας αὐτῷ ό Ἰησοῦς ἠγάπησεν αὐτόν».

Νέος καί πλούσιος, καί νά άγωνιᾷ γιά τήν αΐώνια ζωή μάλλον εΐναι σπάνιο φαινόμενο. Οἱ νέοι άνέκαθεν δέν τά πάνε τόσο καλά μέ τούς ιεροκήρυκες. Οἱ σημερινοί μάλιστα νέοι, καί όχι μόνο, όταν ακούσουν κάποιον νά τούς μιλάει γιά αΐώνια ζωή, άπαντοῦν συνήθως μέ τήν παροιμία «κάλλιο πέντε καί στό χέρι, παρά δέκα καί καρτέρει». Όμως, από ό,τι φαίνεται, ό νέος πού πΐηγε στόν Χριστό δέν συμβιβαζόταν οὔτε μέ τά «δέκα», άλλά ἤθελε πολύ περισσότερο, καί μάλιστα εδῶ καί τώρα. Από μικρό παιδί κρατοῦσε τή συνείδησή του καθαρή τηρώντας κατά δύναμη τό θεΐο θέλημα, τό όποΐο γνώριζε καλά. Σΐγουρα δέν εΐναι λίγο, ένας νέος άνθρωπος νά κάνει συνειδητό άγώνα γιά νά εφαρμόξει τίς εντολές του Θεοῦ. Ἀκόμα όμως πιό έντυπωσιακό εΐναι ότι, παρά τούς όχι άσημαντους κόπους του, δέν εΐχε βουλιιάξει οὔτε στήν αυτάρκεια οὔτε στήν κενοδοξία. Ήτσι, συνειδητοποιώντας ότι μάλλον εΐχε κατορθώσει άρκετά γιά τήν αΐώνια ζωή, δέν εΐπε «μπράβο μου», άλλά ρώτησε «τί εΐτι ύστερῶ;». Αυτή ἡ ερώτηση εΐναι δείγμα ώριμότητας καί σύνεσης, άρετῶν δυσεύρετων σέ νέους.

Τί εΐτι ύστερῶ;

Μέ τό ακριβῶς αντίθετο εγωιστικό φρόνημα κάποιος άλλος νέος, στήν προτροπή ενός μεγάλου χριστιανοῦ λογοτέχνη νά γνωρίσει τόν Χριστό καί νά

ΤΟ ΕΥΑΓΓΕΛΙΟ ΤΗΣ ΚΥΡΙΑΚΗΣ (Ματθ. ιθ' 16-26)

Τό εμπόδιο τοῦ πλούτου

Τῷ καιρῷ ἐκείνῳ, νεανίσκος τις προσῆλθε τῷ Ἰησοῦ, γονυπετῶν αὐτῷ, καί λέγων· Διδάσκαλε ἀγαθέ, τί ἀγαθόν ποιήσω, ἵνα ἔχω ζωὴν αἰώνιον; Ὁ δὲ εἶπεν αὐτῷ· Τί με λέγεις ἀγαθόν; οὐδείς ἀγαθός, εἰ μὴ εἶς, ὁ Θεός. Εἰ δὲ θέλεις εἰσελθεῖν εἰς τὴν ζωὴν, τήρησον τὰς ἐντολάς. Λέγει αὐτῷ· Ποίας; Ὁ δὲ Ἰησοῦς εἶπε τό· οὐ φονεύσεις· οὐ μοιχεύσεις· οὐ κλέψεις· οὐ ψευδομαρτυρήσεις· τίμα τὸν πατέρα καὶ τὴν μητέρα· καὶ ἀγαπήσεις τὸν πλησίον σου ὡς σεαυτόν. Λέγει αὐτῷ ὁ νεανίσκος· Πάντα ταῦτα ἐφυλάξαμην ἐκ νεότητός μου· τί ἔτι ὑστερῶ; Ἔφη αὐτῷ ὁ Ἰησοῦς· Εἰ θέλεις τέλειος εἶναι, ὑπάγε, πώλησόν σου τὰ ὑπάρχοντα, καὶ δός πτωχοῖς· καὶ ἔξεις θησαυρὸν ἐν οὐρανῷ· καὶ δεῦρο, ἀκολούθει μοι. Ἀκούσας δὲ ὁ νεανίσκος τὸν λόγον ἀπῆλθε λυπούμενος· ἦν γὰρ ἔχων κτήματα πολλά. Ὁ δὲ Ἰησοῦς εἶπε τοῖς Μαθηταῖς αὐτοῦ· Ἀμὴν λέγω ὑμῖν, ὅτι πλούσιος δυσκόλως εἰσελεύσεται εἰς τὴν βασιλείαν τῶν οὐρανῶν. Πάλιν δὲ λέγω ὑμῖν, εὐκολώτερόν ἐστι κάμηλον διὰ τρυπήματος ῥαφίδος διελθεῖν, ἢ πλούσιον εἰς τὴν βασιλείαν τοῦ Θεοῦ εἰσελθεῖν. Ἀκούσαντες δὲ οἱ Μαθηταὶ αὐτοῦ, ἐξεπλήσσαντο σφόδρα λέγοντες· Τίς ἄρα δύναται σωθῆναι; Ἐμβλέψας δὲ ὁ Ἰησοῦς, εἶπεν αὐτοῖς· Παρὰ ἀνθρώποις τοῦτο ἀδύνατόν ἐστι, παρὰ δὲ Θεῷ πάντα δυνατὰ ἐστι.

τόν κάνει ὁδηγὸ τῆς ζωῆς του, ἀπάντησε: «Φοβάμαι ὅτι ὁ Χριστὸς μὲ τίς ἐντολὲς του θά εὐνοήσει τίς ἰκανότητές μου καὶ θά μοῦ κόψει τὰ φτερά νά πραγματώσω τὰ ὄνειρά μου». Τότε ὁ πιστὸς νομπελίστας τοῦ εἶπε: « Ἄν γνωρίσεις σωστά τὸν Χριστό καὶ μπεῖς στό στάδιο ἀσκήσεως τῆς Ἐκκλησίας του, δέν θά σέ ἀφήσει σέ ἡσυχία μέχρι νά ἀξιοποιήσεις στό ἔπακρο τὰ χαρίσματά σου».

Ἐρωτώντας ὁ ἄνθρωπος τὸν Χριστό «τί ἔτι ὑστερῶ;», βάζει τό πιό γερό θεμέλιο γνήσιας πνευματικῆς προκοπῆς. Ὁ ἅγιος Σισῶνης, κάνοντας αὐτὴ τὴν ἐρώτηση καθημερινὸ ἐφαπτήριο γιὰ νέους ἀγῶνες, ἔφτασε στὴν κορυφὴ τῆς ὑποποιοῦ ταπεινώσεως: Ἦβλεπε τὸν Χριστό νά ἔρχεται «ἐν δόξῃ» γιὰ νά παραλάβει τὴν ψυχὴ του, καὶ τὸν παρακαλοῦσε νά τὸν ἀφήσει νά ζήσει λίγο ἀκόμα γιὰ νά βάλει ἀρχὴ μετανοίας. Ἀντίθετα, ὅποιος ἐπαναπαύεται στίς ὑποτιθέμενες ἀρετές του καὶ αὐτοθαυμάζεται γιὰ τὰ ἠθικά του κατορθώματα, στὴν καλύτερη περίπτωση βαρύνει σέ μιά ἐπικίνδυνη στασιμότητα, γιὰ νά ξυπνήσει κάποια νύχτα καὶ νά ἀκούσει μαζί μὲ τὸν ἄφρονα πλούσιο: «ἄ δέ ἤτοίμασας, τίني ἔσται;».

Ὁ οὐράνιος θησαυρός σου

Ὁ κατὰ τὰ ἄλλα ἀξιοθαύμαστος νεαρός πού πῆγε στόν Χριστό, ἐνῶ δέν εἶχε κολλήσει στόν βάρητο τῆς αὐτάρκειας, εἶχε πιαστῆ στὴν παγίδα ἐνός πάθους, τῆς φιλοκτημοσύνης. Καὶ ἀπό ὅ,τι φαίνεται, εἶχε γερά γαντζωθεῖ στὴν

Μετάφραση τῆς Εὐαγγελικῆς περικοπῆς

Ἐκεῖνον τόν καιρόν ἕνας νέος ἐπλησίασε τόν Ἰησοῦ καί τοῦ εἶπε, «Διδάσκαλε ἀγαθέ, τί καλό πρέπει νά κάνω διά νά ἔχω αἰώνιον ζωήν;». Αὐτός δέ τοῦ εἶπε, «Γιατί μέ λές ἀγαθόν; Κανείς δέν εἶναι ἀγαθός παρά ἕνας, ὁ Θεός. Ἐάν θέλῃς νά μπιῆς εἰς τήν ζωήν, φύλαγε τās ἐντολάς». Λέγει εἰς αὐτόν, «Ποιές;». Ὁ δέ Ἰησοῦς ἀπάντησε, «Τό Νά μή φονεύσης, Νά μή μοιχεύσης, Νά μή κλέψῃς, Νά μή ψευδομαρτυρήσης, Νά τιμῆς τόν πατέρα καί τήν μητέρα, καί, Νά ἀγαπῆς τόν πλησίον σου ὅπως τόν ἑαυτό σου». Λέγει εἰς αὐτόν ὁ νέος, «Ὅλα αὐτά τά ἐφύλαξα ἀπό τήν νεότητά μου. Εἰς τί ἀκόμη ὑστερῶ;». Τότε τοῦ εἶπε ὁ Ἰησοῦς, «Ἐάν θέλῃς νά εἶσαι τέλειος, πῆγαινε καί πούλησε ὅσα ἔχεις καί μοίρασε τα εἰς τοῦς πτωχοῦς, καί θά ἔχῃς θησαυρούς εἰς τοῦς οὐρανοῦς καί ἔλα ἀκολούθει με». Ὅταν ὁ νέος ἄκουσε τά λόγια αὐτά, ἔφυγε λυπημένος διότι εἶχε πολλά κτήματα. Ὁ Ἰησοῦς εἶπε τότε εἰς τοῦς μαθητάς του, «Ἀλήθεια σās λέγω, ὅτι δύσκολα πλούσιος ἄνθρωπος θά μπιῆ εἰς τήν βασιλείαν τῶν οὐρανῶν. Πάλιν σās λέγω, ὅτι εἶναι εὐκολώτερον νά περάσῃ μιά καμήλα ἀπό τήν τρύπα μιᾶς βελόνας παρά πλούσιος νά μπιῆ εἰς τήν βασιλείαν τοῦ Θεοῦ». Ὅταν τό ἄκουσαν οἱ μαθηταί, ἔδοκίμασαν μεγάλην ἐκπληξιν καί ἔλεγαν, «Ποιός λοιπόν εἶναι δυνατόν νά σωθῆ;». Ὁ Ἰησοῦς ἀφοῦ τοῦς ἐκύτταξε κατά πρόσωπον, τοῦς εἶπε, «Εἰς τοῦς ἀνθρώπους τοῦτο εἶναι ἀδύνατον, ἀλλ' εἰς τόν Θεόν ὅλα εἶναι δυνατόα».

(Ἐκ τῆς μεταφράσεως τῆς Καινῆς Διαθήκης τῶν ἀειμνήστων καθηγ. Β. Βέλλα, Ἀρχιμ. Εὐ. Ἀντωνιάδου, Ἀμ. Ἀλιβιζάτου, Γερ. Κονιδάρη, Ἔκδ. ΑΠΟΣΤΟΛΙΚΗΣ ΔΙΑΚΟΝΙΑΣ)

ἀγάπη τῶν κτημάτων του. Ἐκπλήσεται ἀκόμη καί ὁ ἱερός Χρυσόστομος, βλέποντας αὐτόν πού μέ τόση χαρά καί προθυμία προσῆλθε στόν Χριστό, ὅταν τοῦ ζήτησε νά τά ἀφήσει ὅλα καί νά τόν ἀκολουθήσει, νά μή βρίσκει τό κουράγιο «μηδέ ἀποκρίνασθαι, ἀλλήλα σιγήσαντα καί κατηφῆ γενόμενον ἀπελιθεῖν». Καί νά σκεφθεῖ κανείς ὅτι ἡ πρόταση τοῦ Χριστοῦ ἦταν ἄκρως δελεαστική. «Εἶδες πόσα βραβεῖα, πόσους στεφάνους τίθησι τῷ σταδίῳ τούτῳ;», ρωτᾷ ὁ Χρυσορρήμων. Δέν εἶναι λίγο νά σοῦ ἴθει ὅτι ἀπέχεις ἕνα βῆμα ἀπό τήν τελειότητα. Δέν εἶναι ἀμελητέο νά σοῦ ὑπόσχεται «θησαυρόν ἐν οὐρανοῖς».

Ἄν ὁ νεαρός τό σκεφτόταν καλυτέρα, θά συνειδητοποιοῦσε ὅτι τελικά, ὄχι μόνο δέν θά ἔχανε τίποτε, ἀλλήλα ὁ Χριστός θά τοῦ πρόσθετε «ὄχι ἀπλῶς περισσότερα ἀλλήλα καί τόσο μεγαλύτερα, ὅσο μεγαλύτερος εἶναι ὁ οὐρανός ἀπό τή γῆ». Ἄν εἶχε ἀκολουθήσει τόν Χριστό, ἴσως νά εἶχε φτάσει κι αὐτός στά μέτρα τῶν ἁγίων Ἀποστόλων ἢ τοῦ Μεγάλου Ἀντωνίου καί τοῦ Μεγάλου Βασιλείου, ἀφοῦ καί γιά τοῦς δύο αὐτούς κολοσσοῦς ἀγιότητας (ὅπως καί γιά πολλοῦς ἄλλους) αὐτό τό εὐαγγέλιο ἔγινε ἡ ἀφετηρία τῆς θαυμαστῆς ἀφιέρωσής τους στόν Χριστό.

19 Αύγουστου 2018: ΚΥΡΙΑΚΗ ΙΒ΄ ΜΑΤΘΑΙΟΥ

Ἀνδρέου μεγαλομάρτυρος (δ΄ αἰ.). Τιμοθέου, Εὐτυχianoῦ, Στρατηγίου μαρτύρων († 304).

Ἦχος: γ΄ – Ἑωθινόν: Α΄ – Ἀπόστολος: Α΄ Κορ. ιε΄ 1-11 – Εὐαγγέλιον: Μτ. ιθ΄ 16-26.

Η ΕΠΟΜΕΝΗ ΚΥΡΙΑΚΗ: 26 Αύγουστου, ΙΓ΄ Ματθαίου.

Ἀπόστολος: Α΄ Κορ. ις΄ 13-24 – Εὐαγγέλιον: Μτ. κα΄ 33-43.

Σέ ἐποχές πενίας λόγω τῆς οικονομικῆς κρίσης ἴσως πολλοί ἰσχυριστοῦν ὅτι ἡ εὐαγγελική αὐτή περικοπή δέν ἔχει καί πολλὰ νά μᾶς πεί. Ὅμως δέν εἶναι μόνο τά πολλὰ κτήματα πού μᾶς κρατᾶνε δεμένους καί δέν μᾶς ἀφήνουν νά ἀκολουθήσουμε τόν Χριστό. Ὁ ἀββάς Δωρόθεος δέν κινδυνολογεῖ, ὅταν συμβουλεῖ: «Πιστέψτε με, ἀδελφοί μου· ἂν ἔχει παραδοθεῖ κάποιος καί μόνο σέ ἓνα πάθος, κινδυνεύει νά χάσει τήν ψυχή του. Μπορεῖ νά κάνει δέκα καλὰ ἔργα καί νά τά νικάει τό ἓνα κακό στό ὅποιο ἔχεις ὑποδουλωθεῖ. Ὅπως ἀκριβῶς ὁ αἰτός, ἂν ξεφύγει ὀλόκληρος ἀπό τήν παγίδα καί πιαστεῖ μόνο τό νύχι του, δέν γλιτώνει, ἔτσι καί ἡ ψυχή. Ἄν ἔχει καί μέ ἓνα μόνο πάθος δεθεῖ, ὅποια ὥρα θέλει ὁ ἐχθρός τή νικάει». Χαρακτηριστικό παράδειγμα ἀποτελεῖ ὁ ἱερέας Σαπρίκιος, ὁ ὁποῖος, ἐνῶ ἄντεξε βασιανιστήρια γιά τήν πίστη του στόν Χριστό, ἔχασε ὄχι μόνο τό στεφάνι τοῦ μαρτυρίου, ἀλλῆ καί τήν ψυχή του, λόγω τῆς ἐπίμονης μνησικακίας του πρὸς τόν φίλο του καί μετέπειτα ἅγιο μάρτυρα Νικηφόρο, ὁ ὁποῖος τόν ἐκλιπαροῦσε γιά συγχώρηση.

Μετά ἀπό αὐτά, ἂν κι ἐμεῖς «ἐκκληττόμενοι σφόδρα» ρωτήσουμε μαζί μέ τούς μαθητές τόν Κύριο «τίς ἄρα δύναται σωθῆναι;», ἄς παρηγορηθοῦμε μέ τήν ἀπάντησή του - πρόσκληση σέ θερμότερη πίστη: «Παρά τῷ Θεῷ πάντα δυνατά ἔστιν». Ἀρχιμ. Β.Λ.

Ἀπό τίς ἐκδόσεις τῆς Ἀποστολικῆς Διακονίας

JEAN DANIELOU

ΟΙ ΑΓΓΕΛΟΙ ΚΑΙ Η ΑΠΟΣΤΟΛΗ ΤΟΥΣ

(Β΄ ἔκδ., σχῆμα 14x21 ἑκατ., σελ. 176)

Τό νά μιλάει κανεῖς γιά τούς Ἀγγέλους δέν εἶναι ἄκαιρο. Διαπιστώνουμε ὅτι οἱ γνωστότεροι Ἅγιοι καί ἄνθρωποι τοῦ Θεοῦ ἔζησαν ἐξοικειωμένοι μέ αὐτούς. Καί ἡ ἐκκλησιαστική παράδοση τούς παραχώρησε ἓνα εὐρύ πεδίο στή θεολογία της.

«ΦΩΝΗ ΚΥΡΙΟΥ», ἑβδομαδιαῖο φύλλο ὀρθόδοξου πίστεως καί ζωῆς τῆς «Ἀποστολικῆς Διακονίας τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος». Ἰασιῶν 1, 115 21 Ἀθήνα. Ἐκδότης - Διευθυντής· Ἐπίσκοπος Φαναρίου Ἀγαθάγγελος. Σύνταξη, τηλ. 210.7272.331. Διεκπεραίωση, τηλ. 210.7272.388. Ὑπό τῶν ἱερῶν ναῶν διανέμεται δωρεάν. Ἐκ τοῦ Τυπογραφείου τῆς Ἀποστολικῆς Διακονίας.

Ἡ «ΦΩΝΗ ΚΥΡΙΟΥ» σ΄ ὅλο τόν κόσμο μέσω Διαδικτύου: www.apostoliki-diakonia.gr